

mulighed for at konsolidere sig mod uventede tab, herunder høsttab.

Mange landmænd føler det nedværdigende alene at have Folketinget at gå til, når landbrugserhvervet bliver ramt af krise. Fremskridtspartiet har da også fået henvendelser fra mange landmænd, der føler sig ilde berørt over igen at skulle stå med hatten i hånden.

Efter mindretallets opfattelse er der på baggrund af tidligere erfaringer behov for at overveje nye og anderledes løsninger på dette tilbagevendende problem.

Løsningerne må naturligvis bygge på ordninger, der forener landbrugserhvervet og det frie private marked. Kun et landbrug, der er privat og dermed befriet fra staten, kan være frit og tilfreds. Derfor har Fremskridtspartiet fremlagt en god alternativ løsning for landbruget.

Fremskridtspartiet har således den 3. november 1992 fremsat sit eget beslutningsforslag B 13 om private forsikringer af landbrugets afgrøder. Fremskridtspartiets løsning vil gøre erhvervet selvforsikrende og uafhængigt af andre, så erhvervet fremover kan undgå at bede Folketinget eller EF om hjælp.

Under 1. behandling af dette lovforslag understregede Fremskridtspartiet fra Folketingets talerstol bl.a.:

»Som en parallel til den ordning, som Fremskridtspartiet ønsker, kan ses den såkaldte stormflodslov, som Folketinget vedtog den 6. juni 1991. Model og grundlag herfor kan måske med fordel benyttes til en tilsvarende ordning for katastrofe i landbruget.

Fremskridtspartiet har tidligere stemt imod tørkehjælpsordninger til landbruget, fordi partiet ikke mente, at disse var den rette måde at hjælpe landbruget på.

Men denne gang vil Fremskridtspartiet se positivt på det fremsatte lovforslag fra landbrugsministeren og sandsynligvis også stemme for lovforslaget, såfremt – og jeg understreger: såfremt – vores fremsatte beslutningsforslag om alternative private forsikringsordninger kan samle støtte.

Fremskridtspartiet vil med andre ord gøre sin tilslutning til det fremsatte forslag betinget af, at vores beslutningsforslag i en eller anden form kan vedtages. Fremskridtspartiet vil ikke ultimativt holde fast i netop sin model, bare der på en eller anden måde kan etableres en

alternativ løsning for landbruget, så er Fremskridtspartiet tilfreds.«

Mindretallet er med andre ord det eneste parti, der er kommet med en god alternativ og fremtidsrettet løsning på landbrugets tilbagevendende problemer.

Alle Folketingets partier må være interesseret i, at der kan skabes ordninger, der betyder, at erhvervet fremover kan klare sig selv.

Men sådan skulle det altså ikke gå denne gang. Landbrugsministeren har efter mindretallets opfattelse lyttet for meget til landbrugets magtfulde organisationer, og dette lovforslag opfylder da også i vidt omfang de ønsker, som landbrugets egne organisationer har fremsat.

Mindretallet har noteret sig, at landbrugets egne organisationer gerne havde set endnu mere hjælp. Således udtalte formanden for De Danske Landboforeninger, H. O. A. Kjeldsen, på De Danske Landboforeningers delegeretmøde: »Vi vil fortsat kæmpe for at få elementer af ægte statsstøtte ind i tørkepakken. Og det skal komme direkte fra finansloven«. (Jyllands-posten den 14. oktober 1992). Mindretallet finder, at det unægtelig er anderledes ord fra en såkaldt liberal formand, end man kunne ønske.

Fremskridtspartiet mener ikke, at den bedste hjælp kommer fra staten. Landbrugserhvervet må og skal kunne bringes til at klare sig selv. Landbruget skal kunne forsikre sig selv og ikke blot bruge staten og dermed os andre som forsikringsselskab. Vejen frem er og bliver altså private forsikringsløsninger og ikke »ægte statsstøtte«, som H. O. A. Kjeldsen foreslår.

Erfaringerne efter at have givet hjælp fire gange tidligere taler også for nye, anderledes og fremtidsrettede løsninger. Det må også være utilfredsstillende for landbruget at skulle anmode staten om hjælp, en hjælp, som endda ikke er tilstrækkelig. Hvorfor ikke selv prøve at løse det tilbagevendende problem? Hvorfor ikke lære af erfaringerne fra andre lande? Hvorfor ikke lade markedsmekanismerne råde?

Mindretallet havde gerne stemt for lovforslaget, såfremt man kunne have fået garanti for, at det så var sidste gang, denne form for hjælp skulle ydes.

Imidlertid lægger lovforslaget efter mindretallets opfattelse ikke op til en varig løsning. Lovforslaget giver således ikke svar på, hvad